

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ ПЕДЯ ЧОВЕК

chitanka.info

Живеели двамина старци — мъж и жена. Те си имали сламена колибка с щъркелово гнездо на покрива, имали си и два вола: единият бил сляп, а другият — куц, имали си една нива, три години неорана. Само дете си нямали, затуй им било криво и мъчно.

Една сутрин старецът рекъл на жена си:

— Бабо, днес отивам да изора нивата. Смятам да пръсна малко просо, че като порасте и узрее — ще дойдат птички да го кълвнат. Щом накацат и почнат да го кълват, ще хвърля рибарската си мрежа отгоре им, ще хвана десетина-петнайсет, ще им направя клетки и ще ги занеса на пазара да ги продам. Какво мислиш — добре ли съм решил?

— Много добре си решил, само че за обяд няма какво да ти наготвя. Я иди по-напред да хванеш малко рибица, пък сетне ще вървиш да ореш.

Слязъл старецът към реката и хвърлил мрежата си в един дълбок вир. Изтеглил я: цяла торба рибки златоперки. Хвърлил повторно и що да види: в мрежата шава едно малко момче — педя високо, с цървулки и мустачки.

— Добро утро, тате! — викнало момчето.

— Кое си ти? — попитал старецът.

— Аз съм твоят син. Стоях под един камък и чаках някоя бабичка да ме измъкне и да ме отнесе в твоята колиба. Чаках, чаках, мустаци ми пораснаха — но никой не дойде. Излязох да се поразходя във водата и ти ме хвана в мрежата. Хайде да ме водиш у дома, че не зная пътя!

Навел се старецът, взел мустакатото момче от мрежата, мушна го в торбата при рибата и го отнесъл. Бабичката, като го видяла, много се зарадвала.

— Ох, на мама — викнала тя, — то си ми има вече мустачки! Ще го наречем Педя човек.

Дядото се порадвал на сина си, помилвал го по главичката и заминал на оран. На обед Педя човек тръгнал да носи на баща си чорбица в едно менче. Като стигнал на нивата — бащата го съзрял, спрял воловете и седнал в браздата да сърба топла чорбица. Педя човек се повъртял малко насам-нататък, сетне се хванал за опашката на единия вол, покатерил се на гърба му, пропъзлял към ухото му и влязъл вътре. Викнал силно:

— Дий!

Волът потеглил. Тръгнал и другият. Захванал Педя човек да оре наместо баща си. Теглил една бразда, права като свещ, теглил втора, почнал да свирука.

— Тате — викнал той на стареца, — ти си полегни под крушата, пък аз ще изора нивата. Ако някой мине и поиска да ме купи — ти ме продай, не се бой. Вземи парите, а сетне аз пак ще се върна.

Легнал старецът и задрямал. По едно време се задал един богат търговец и се смаял: орачът спи под крушата, а воловете сами вървят и орат. Де се е видяло такова нещо!

— Хей — викнал той, — какво е туй чудо?

Старецът се надигнал и попитал:

— Какво има?

— Не мога да се начудя как могат воловете сами да орат! — отвърнал търговецът.

— Ако си отвориш хубаво очите, ще видиш, че воловете не орат сами, а син ми ги кара.

— Де го? — още повече се смаял търговецът.

— Ей го там в ухото на вола.

Търговецът приближил до воловете, втренчил се, разгледал мустакатото момче и почнал да се моли:

— Продай ми го!

— Колко даваш? — попитал старецът.

— Сто жълтици.

— Дай парите.

Начел търговецът парите и прибрал Педя човек. Мушнал го във външния джоб на палтото си и тръгнал. По пътя Педя човек прогризал като мишка широка дупка в джоба, спуснал се неусетно на земята и се мушнал в храсталака. А търговецът отминал. Педя човек прекосил гората и излязъл навън. Стигнал до един мост. Нощта била вече настъпила. Прибрал се Педя човек под моста да спи, като решил на другия ден да си продължи пътя. Тъкмо затворил очи, ето че пристигнали под същия мост трима разбойници.

— Тая нощ — рекъл първият — ще откраднем единия от двата вола на оня, дето живее накрай село, съгласни ли сте?

— Съгласни сме! — отговорили другите двама.

— Вземете и мен, братя! — обадил се Педя човек в тъмнината.

— Кой си ти? — трепнали крадците и втренчили очи. Като видели малкото човече, плеснали с ръце и викнали: — Тъкмо ти ни трябваш! Ние за такъв мъничък човек земята дерем. Ще влезеш през ключалката в обора на къщата, дето е накрай село, ще отключиш вратата и ще изведеш единия вол, а ние ще те чакаме вън.

Речено — сторено. Отишли разбойниците в къщата накрай село, помогнали на Педя човек да влезе през ключалката и притихнали в тъмнината. По едно време Педя човек надал вик от вътре, колкото му глас държи:

— Братя разбойници, кой вол да открадна — белия или черния?

— Мълчи, дребосъче мустакато — зашепнали разбойниците, — изведи черния!

Педя човек извел черния вол. Крадците го подкарвали към гората, заклали го, одрали му кожата и си го разделили. На Педя човек дали шкембето. Дигнали се бърже и си отишли. Педя човек слязъл в близката долчинка, измил хубаво шкембето, мушнал се вътре на топло и заспал. Същата нощ в долчинката пристигнал гладен вълк. Като съзрял шкембето, той подскокнал, отворил уста и го налапал. Педя човек се събудил в корема на вълка. Потъркал очи и почнал да се разхожда. Мръднал към устата на вълка и погледнал през зъбите. Било пладне. Насреща, под една орехова сянка, пладнувало цяло стадо овце, а овчарят и кучетата спели. Вълкът тихо приближил към едно крехко агънце. Тъкмо когато посегнал да го удуши, Педя човек се развикал:

— Овчарко, ставай, че вълкът грабна агнето ти!

Овчарят скокнал и насъскал кучетата си. Те връхлетели върху вълка. Вълкът се втурнал към гората и едва се отървал от силните овчарски кучета. Когато стигнал в храсталаците, почнал да дебне един заек, но щом го приближил, Педя човек пак се развикал:

— Зайко, бягай! Отиде ти кожухчето!

Заекът побягнал. Тогава вълкът продумал:

— Кой си ти, дето се разхождаш в корема ми и ми плашиш плячката?

— Аз съм Педя човек.

— Какво искаш от мен?

— Искам да ме заведеш у дома при майка ми и при баща ми.

— Къде живеят те?

— Хе там, в долното село.

Вълкът подвил опашка и се спуснал надолу. Пристигнал в селото, прескочил плета и влязъл в двора на колибата, гдето живеели бащата и майката на Педя човек.

Педя човек си подал главата през вълчата уста и викнал:

— Тате, мале, удряйте вълка, ама гледайте корема да не биете, защото ще ми строшите кокалите!

Дядото грабнал секирата и се втурнал. Подире му изскочила и бабичката с кобилицата. Тупа-лупа — убили вълка. Разпрали му корема и извадили Педя човек.

— Как сте? — попитал Педя човек и си засукал мустака.

— Добре сме — отвърнали старците. — Тебе чакахме.

— Вие сте добре — рекъл Педя човек, — но аз не съм, защото нямам топла дрешка. А иде зима.

— Лесна работа! — рекъл старецът и одрал кожата на вълка.

А бабичката взела една губерка и му ушила хубаво меко кожухче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.